

ФАУСТЪ.

Ти самъ ме остави, излѣзъ!

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Такава чистота и редъ! (Отива си).

ФАУСТЪ (самъ).

Вечеренъ сладкъ здрачъ, привѣтъ,
Ти който въ тазъ светиня грѣешъ!
Любовъ, въ сърдце ми пакъ пламни,
Въ надежди росни салъ ти крѣешъ! —
Какъ диша тишината тукъ отворедъ
Лѣхъ отъ безгрижни мирни дни
Каква обилностъ въ тазъ сиромашия!
Какво блаженство въвъ таквазъ килия!

(Тръшва се на кожения столъ до леглото).

О, приеми и менъ ти, който си държалъ
Дѣди въ обятията си свещени!
Ахъ, не единъ пжтъ тоя старъ столъ е видялъ
Около себе си дѣчица рой засмѣни!
Кой знай, и мойта мила, може би,
Допирала е устица червени
До блѣдната ржка на своя дядо.
Усѣщамъ твоя духъ, дѣвойче младо,
Навредъ духътъ на редъ и чистота шипи.
Опжтва я и учи той грижливо
Да чисти вредомъ, маси да покрива,
Постланата съсъ пѣсъкъ стая да мѣте.
О, миличка ржка, о, ангелско дѣте!
Колибата на рай чрѣзъ тебе става.
А тукъ! (Дига завѣсата надъ леглото).

Какъвъ ме сладкъ трепетъ обладава!
Стоялъ бихъ тука цѣли часове.